

Dievas nebaudžia.

Dievas myli.

Dievas visada yra žmogaus pusėje.

Kurio žmogaus?

Tai priklauso nuo žmogaus.

Saraja – nešanti šviesos ir dieviškos tvarkos energiją.
Azarijas – parama ir sauganti jėga.
Kartu jie – pora, kuri simboliškai reiškia pradžią ir apsaugą.

Šala – sutvarkyta audra, tvarkingos gamtos jėga.
Tokia, kuri suprantama kaip ciklas, o ne chaotiška
griaunamoji jėga.
Anzu – audros paukštis, laukinė, chaotiška, nevaldoma
energija. Dangaus jėga, dar neįgavusi krypties.
Kartu jie simbolizuoja nevaldomos jėgos prijaukinimą.

Serapio Sakalas - tas, kuris, vedamas vidinės išminties,
mato aukščiau ir giliau nei kiti.

TURINYS

11	⌋	SAPNAS
15	⌋	PASIRUOŠIMAS
17	⌋	RITUALAS
25	⌋	KELIONĖ
33	⌋	VARTAI
63	⌋	PERĖJIMAS
115	⌋	VĖL EGIPTAS
123	⌋	SERAPIS PASILIEKA

154 ⚭ VOILÀ

175 ⚭ PRIEDAI

Jau dvi savaites Aurora, beveik neatsitraukdama nuo kompiuterio ir visai neišeidama iš namų, rašė. Pati nesuprato, iš kur veržiasi mintys ir siužeto vingiai. Parašyti romaną jai visada atrodė neįmanoma misija – kaip galima tiek visko sugalvoti? Ir štai – ji sėdi ir nesiliauja rašyti. Teksto srautas atrodė begalinis, toks intensyvus, kad net neleido miegoti: kartais atsigulusi po kelių valandų vėl keldavosi, stengdamasi nepažadinti vyro, tyliai pasiimdavo kompiuterį ir tipendavo į virtuvę. Lukui jau darėsi neramu – Aurora akivaizdžiai atrodė kone pamišusi. Guodė tik žmonos pažadas, kad jau greitai baigs, va tuoj, tuoj, tik reikia nuspręsti – palikti pagrindinę veikėją gyvą ar visgi leisti jai išeiti. Ir tada jau jis bus pirmasis, kuriam leis viską perskaityti.

– Azarijas?! Bet jis net ketvirtos pakopos iki galo nepraėjęs, Kūrėjau. Šala bent jau praeitame įsikūnijime perėjusi, jai tik reikia prisiminti, o Azarijas...

– Saraja jam padės.

– Bet kiek jis jai padės? Sarajai jį kaip mažą vaiką reikės mokyti... Kūrėjau, tu negailestingas Sarajai.

– Neabejok mano meile, Angele. Saraja šiame gyvenime gaus savo Didžiąją Dovaną, o už tai tenka ir padirbėti.

– Atleisk, Kūrėjau, suprantu. Bet man atrodo, kad pailsėjęs Namuose, jai būtų lengviau.

– Gaus ji ir tokių pasirinkimų.

Šeštadienį vakare Alisa gavo Leo žinutę: „Kalbėjau su Marku. Pasakiau, kad tu laisva. Atsiprašau, kad įsikišau, bet kitaip negalėjau.“

Ji ilgai žiūrėjo į ekraną. Nejautė nei pykčio, nei nuostabos. Tik tylų, gilų suvokimą, kad procesai jau patys savaime vyksta ir jų nebesustabdysi.

– Dabar prasidės istorijos tęsinys... – pusiau juokais, pusiau rimtai pasakė Kristė, kai Alisa perskaitė jai žinutę.

Alisa pati to laukė. Skambučio. Žinutės. Bet vakaras praėjo tyliai. Naktis – taip pat. Sekmadienio rytą, sniegui tyliai krinant už lango, jos gėrė kavą virtuvėje.

– Keista ta tylą, – pasakė Kristė. – Matyt, pasikeitė Markas. Jaunystėje jis jau būtų atlėkęs su gėlėmis ir orkestru..

Alisa lėtai pamaišė kavą.

– O gal kaip tik niekas nepasikeitė, – tyliai tarė ji. – Gal aš jam buvau nereikalinga tada ir esu nereikalinga dabar.

Nuoskauda nuskambėjo per aštriai net jai pačiai. Kristė norėjo ką nors atsakyti, bet susilaikė. Kartais, matyt, reikia leisti minčiai pakibti ore.

Kai Kristė jau apsivilkusi paltą atvėrė laukujes duris, į kiemą tyliai įsuko automobilis. Abi moterys akimirksniu sustingo. Alisa atsiduso – norėjo pabūti viena, be staigmenų ir be svečių.

Automobilio durelės atsidarė, ir išlipo Markas. Su savo nepakartojama, truputį berniokiška žaisminga šypsena ir didžiule rožių puokšte rankose. Alisai teko atsiremti į durų staktą.

„Kas man darosi... – piktinosi ji mintyse. – Gyvenime nesu alpusi. O dabar – kaip kokia viduramžių princesė.“

Kristė suokalbiškai pakėlė antakį:

– Nereikalinga, ane?

Markas pasisveikino su Kriste šiltai, tarsi su sena pažįstama. Jis buvo iš tų žmonių, kuriems lengva ir natūralu bendrauti. Jam nereikėjo laiko apsiprasti, jis iš karto įsijausdavo į situaciją.

– Žiūrėk, – jau sėsdama į automobilį pasakė Kristė, atsisukusi į Marką. – Kad ši kartą po tavęs man nebereikėtų rinkti jos ašarų. – Ir rimtai pagrūmojusi pirštu išvažiavo.

Alisa liko stovėti tarpduryje. Markas – vidury kiemo. Tyla net spaudė ausis. Atrodė, jog net Markas, visada žodžių pertekęs, nežino, nuo ko pradėti.

– Nenutuokiu, ko tu nori ar ko tau reikia, – pirma prabilo Alisa. – Bet žinau, kad nenoriu kartoti istorijos. Jei...

Ji nespėjo baigti sakinio.

Markas priėjo arčiau, padavė jai gėles, tada staiga atsiklaupė ant sniego. Ne teatrališkai, ne gražiai – truputį negrabiai, lyg pats būtų nustebęs tuo, ką daro. Pasirausė kišenėje ir ištraukė dėžutę. Joje spindėjo žiedas.

– Ar tokio rimtumo užteks? – Pakėlė į ją akis. – Atvažiavau čia, kad niekada daugiau tavęs nepaleisčiau, Alisa.

Ji, atrodo, liovėsi kvėpavusi.

– Prieš dvidešimt devynerius metus buvau kvailys. Jaunas, neapsisprendęs kvailys. Aš jau tada žinojau, kad tu esi ta. Ir išsigandau. Kai Vėjas pasakė Žemynos pavardę, supratau, kad man suteikiamas antras šansas. Ir ši kartą jo nepraleisiu. – Jis kalbėjo greitai, lyg bijotų, kad Alisa jį sustabdys. – Aš visus šiuos metus tave stebėjau. Perskaičiau visas tavo knygas. Ne po vieną kartą. Žinau, kad nesu toks protingas kaip tu. Bet pažadu – padarysiu viską, kad būčiau tavęs vertas.

– Įeik... – pagaliau sugebėjo ištarti Alisa, mosikuodama rankomis. – Sušalsi. Ir aš kartu.

Viduje jiedviem geriant arbatą jis pagaliau nurimo. Žiedas gulėjo ant stalo. Didelis, skaidrus ametistas, apsuptas subtilaus aukso. Ne rėkiantis, bet labai tikras.

– Ką tai reiškia? – rimtai paklausė Alisa.

Ir tada Markas papasakojo viską. Kad jis laisvas jau penkerius metus. Kad buvusi žmona seniai susikūrė kitą gyvenimą. Kad jis gali gyventi bet kur – tik reikia nuspręsti, kur.

– Tik nenorėčiau čia, – pridūrė jis tyliai. – Nors ir jauku.

Jis neslėpė savo klaidų. Pripažino, kad buvo prastas vyras. Kad dirbo, bėgo, nemokėjo saugoti šeimos.

– Kol vaikai buvo maži, dar laikėmės. Paskui – jau nebe. Ir aš sau pažadėjau: jei kada nors mano gyvenime dar atsiras moteris, tai būsi tu. O jei ne – tai niekas.

Alisa šyptelėjo.

– Žinojau, kad sulauksiu tavęs. Domėjausi ir stengiausi. Net meilės pakopas žinau. Ant ketvirtos pastrigau, – gūžtelėjo pečiais Markas. – Ten, kur reikia apsispręsti.

Alisa nusimovė Leono sužadėtuvių ir vestuvių žiedus. Padėjo juos ant stalo. Ir užsimovė Marko dovanotą.

Keistas jausmas nuvilnijo per kūną. Ne išdavystės. Ne kaltės. O tvarkos. Lyg pagaliau viskas būtų stoję į savo vietas. Markas švelniai palietė jai veidą ir pabučiavo.

– Dabar reikia nuspręsti, kur mes gyvensime.

Alisa pažvelgė į langą, į sniegą, į tylą. Ir pirmą kartą per labai ilgą laiką nebejautė baimės.

Tuo tarpu Leo su Raminta reikėjo pavargti gerokai labiau. Trauka tarp jų buvo akivaizdi, beveik fiziškai juntama, bet Raminta jau per daug kartų buvo gyvenime nusvilusi. Keli nesėkmingi santykiai buvo palikę gilų atsargumą – ne isterinį, ne piktą, o tylų, struktūruotą. Ji nebeskubėjo, nebeskubėjo pasinerti į jausmus, o nuo vyrų stengėsi laikytis saugiu atstumu, griežtai tiek, kad nebūtų peržengtos oficialumo ribos.

Leo ji, beje, jau buvo mačiusi. Socialiniuose tinkluose. Su žmona. Net daugiau – buvo įsigijusi kelias jų su Alisa kur-tas mokymų programas. Pažinojo juos kaip „tą idealią porą“, kalbančią apie sąmoningumą, Dievą, santykių brandą. Todėl pirmoji jos reakcija buvo ne romantinė, o skeptiška. Galvojo, gal visa tai – tik gražiai supakuota iliuzija. Gal ir jų santuoka buvo iliuzija. Gal šis vyras tik dar vienas, kuris moka gražiai kalbėti ir tyliai gyventi dvigubą gyvenimą. O tos kalbos apie Dievą... Jos jai visada atrodė keistos ir nepatogios. Ir dar tas keistas epizodas – jis tada išlėkė iš grupės, susirinkimui net neprasidėjus. Tai Ramintai atrodė nemandagu, net įtartina. Leo, tiesą sakant, ilgai nesuko galvos, kaip tai paaiškinti. Jis kalbėjo paprastai, nemanipuliuodamas – iš karto supratęs, kad ji yra labiau taisyklių, o ne laisvės žmogus. Jei būtų likęs gru-pėje kaip jos klientas, ji niekada nebūtų leidusi sau į jį žiūrėti kaip į vyrą. O jis jau tada žinojo, kad nori būti su ja kaip su moterimi, o ne psichologe.

Šis paaiškinimas Ramintai patiko, nes buvo tiesus ir atviras.

Lukas nusiėmė akinius, giliai atsiduso ir dar kelias sekundes sėdėjo žiūrėdamas ne į Aurorą, o kažkur pro ją – tarsi dar būtų likęs knygos pasaulyje.

– Nu jooo... – pagaliau ištarė. – Pavarei tu čia.

Aurora įsitempusi sėdėjo priešais. Ji stebėjo Luką vis labiau nerimstančiu žvilgsniu, kol galiausiai nebeištvėrė.

– Na, kaip?! – beveik sušuko. – Sakyk gi greičiau! Kaip??? Nes jeigu galvoji, kad šlamštas – pamirštam ir viskas. Man net negaila laiko. Aš tiesiog turėjau tai užrašyti.

Lukas nusišypsojo.

– O taip, Aurora, – tarė jis. – Tai tikrai turėjo būti užrašyta. Ir tai turi perskaityti kuo daugiau žmonių. Labai įtraukianti knyga. Aš galėčiau tavęs klausti, kaip visa tai sugalvojai, bet... – jis trumpam kilstelėjo antakius, – juk mačiau, kaip viskas gimė. Iš arti.

Aurora sulaukė kvėpavimą.

– Aišku, man ne itin patiko, kad mus išskyrei, – tęsė Lukas jau rimčiau. – Ir kad beveik visą mūsų asmeninį gyvenimą išklojai viešai. Bet... – jis gūžtelėjo pečiais, – matyt, kitaip nebūtų taip stipru. Turi mano palaiminimą. Nieko nekeisk. Tegul bent pusė šalies sužino, kokia mūsų šeima. Tik dar duok paskaityti kam nors iš šalies. Kad įvertintų objektyviau. Nors, jei atvirai, – tai įdomiausia knyga, kokią esu skaitęs per visą savo gyvenimą.

Aurora atsiduso, iš palengvėjimo ir kartu iš nuovargio.

– Rimtai? – paklausė ji tyliau. – Suprantu, turint omeny, kad tu mano vyras ir kad grožinė literatūra nėra tavo

mėgstamiausias žanras... pasitikėti vien tik tavo vertinimu būtų naivu. Bet... ačiū. Jau žinau, kam duosiu paskaityti.

– Ai, tik... – Lukas trumpam suraukė kaktą. – Ar gera mintis išduoti mūsų ren vardus?

Aurora šyptelėjo.

– Žinai, kaip sakoma, geriausios slaptavietės yra matomiausiose vietose.

– Tiesa, – sutiko Lukas. – Ir pabaigai kaip pagal užsakymą. Rytoj gruodžio trečia... celibato pabaiga.

– Mhm, – nusijuokė Aurora. – Kelintas čia jau mūsų ritualas? Penkti metai iš eilės „kenčiam“ ir tik dabar – va, kažką gavom. Ir net ne tu, o aš – romaną.

– Nieko tokio, – sumurmėjo Lukas. – Parduosim milijoną kopijų. Bus ir man dovana.

– *Angelai! Pradedam! Saraja, jau kaip Laisva Siela, susidėliojo savo likimą. Vykdykite.*

– *Pradedam, Kūrėjau.*